

El discret encant de les coses mínimes

2006-03-24 12:00:42

Jordi Sarsanedas

Una discreta venjança

Edicions 62, Barcelona, 2005

Deu anys després, *Una discreta venjança* suposa el retorn a la narrativa breu de l'autor de *Mites* –un clàssic del gènere, amb què va obtenir el Premi Víctor Català el 1953. I ho fa amb un recull que posa l'èmfasi en l'anècdota quotidiana, en les situacions més aparentment banals, en les històries de tothom i de cada dia. I això, amb un estil volgutament despullat; una prosa neta i acurada que sembla haver estat escrita per tal de ser dita en veu alta, amb una evident voluntat estètica que ultrapassa les de més estrictament narratives. S'equivocarà, doncs, qui espere aquell model de conte que, a còpia de calcar una vegada i una altra el d'algun dels grans noms del gènere en català, ha acabat per crear la impressió que mai no n'hi ha hagut un altre ni mai més en podrà haver.

Més aviat al contrari: “Açò no és cap conte. Es notarà que no ho és perquè parlaré en primera persona, i aquesta primera persona sóc jo”. Són les paraules que enceten la primera narració, “Jam session”; i el fet no és casual, sinó que l'autor hi juga sovint un recurs que atorga a molts dels textos un to de confidència, de mirada ben personal sobre detalls que, al remat, el lector no pot llegir sense pensar quina és la clau que els uneix, no al narrador, sinó al propi Sarsanedas. Així, èpoques i espais diversos, i els personatges que hi habiten, formen un conjunt en què esdevé inevitable pensar en el propi autor fent memòria; filtrada i literaturitzada, si es vol, però memòria al cap i a la fi. Una sensació d'estar escoltant la veu de Sarsanedas, reforçada per determinats comentaris dirigits directament al lector; com l'actor que s'encara obertament a la càmera.

“Els qui escrivim, els qui tenim la gosadia de publicar o de pretendre publicar allò que escrivim, som sempre, oi?, algú que pregunta: *May I join in?* Què m'hi puc afegir? I ho pregunto a Pere Calders, a Salvador Espriu, a Txèkhov, a Salinger, a Guy de Maupassant, a Kafka...”, llegim en un altre moment de “Jam session”. I, efectivament, se'n pot permetre la gosadia gràcies –entre altres coses– a una voluntat d'estil que en *Una discreta venjança* es concreta en una prosa amb una carrega lírica que desplaça qualsevol intenció narrativa; i en un to que va de la tendresa a la ironia més subtil o al sarcasme més esmolat. Ingredients, en definitiva, que demostren l'ofici d'un veterà del gènere; però que, com a contrapartida, tenen el risc de deixar en més d'un lector una certa sensació de *coitus interruptus*.